

РЕШЕНИЕ

№ 5534

гр. София, 21.08.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 09.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **2334** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на “Б. ТМ - Р.” ПАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Е. Е. – изпълнителен директор, чрез упълномощения адв. А. Ц. срещу решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на Териториална дирекция /ТД/ на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ на ТД на НАП С. да бъде отписано поради изтекла погасителна давност публично задължение - вноски за обществено осигуряване в размер на 9 606,68 лв., заедно с начислените върху задължението лихви.

В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради постановяването му при допуснати нарушения на процесуалните правила и в противоречия с материалния закон. Жалбата съдържа подробно описание на относимите за правния спор според оспорващия факти. Изложени са аргументите на дружеството, в т.ч. и в представените по делото писмени становища по същество на спора, за изтекла погасителна давност по отношение на задълженията установени с разпореждане № 202/04.05.2001 г. Посочено е, че по искане на дружеството е допуснато обединяване и разсрочване на публичните му задължения, в т.ч. и на процесните, с Решение на Министерски съвет № 616/26.07.2004г., изменено с решение № 911/ 29.12.2006г. в частта за лихвите по приложен погасителен план. Твърди се, че с оглед непогасяване на две поредни месечни вноски

за месеците юни и юли 2009г. съгласно т. 3 б."г" от решение № 616/26.07.2004г. на МС е настъпила незабавна изискуемост на дължимите суми, ведно със законната лихва от датата на разсрочването. Поради това, публичният изпълнител пристъпил към принудителното им събиране не като част от обединено задължение, а като отделно задължение – вноски за общественно осигуряване за периода 01.01.2001 г. – 31.01.2001 г. Оспорен е изводът на ответния орган, че с обединяването и разсрочването на публичните задължения е настъпила новация. Изложени са подробни доводи за приложимите по време норми, уреждащи института на погасителната давност. Поддържа се, че погасяването по давност на задълженията за ДОО и ДЗПО към момента на възникването им е регламентирано в чл. 115 от КСО, а спрямо процесните публични задължения не намира приложение чл.140, ал.2 Д. /отм./, в редакцията му преди влизане в сила на промяната, обн. в ДВ, бр. 42 от 2003 г. Дори и да се приеме, че чл. 140, ал. 2 Д. /отм./, изм. ДВ, бр. 42 от 2003 г., намира приложение спрямо процесните задължения, според жалбоподателя, от момента на прекратяване на действието на отсрочването и разсрочването на дължимите осигурителни вноски по отношение на погасяването на същите по давност следва да намерят приложение общите правила и давностни срокове, както и да бъде взета предвид погасителната давност, изтекла преди да влезе в сила решение № 616/26.07.2004 г. Искане се от съда да отмени оспореното решение, в частта му, с която е оставена без уважение жалбата срещу отказ на главния публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, да бъде отписано поради изтекла погасителна давност процесното публично задължение, както и да постанови отписване на публичното задължение на оспорващия в размер на 9 606,68 лв., заедно с начислените върху задължението лихви. При условията на евентуалност, ако съдът намери, че отписването на задълженията не е в правораздавателната му власт, да бъдат дадени съответни указания на публичния изпълнител. Претендира разноски по списък.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния представител юрк. Р., изразява становище за неоснователност на жалбата по подробни аргументи, изложени в съдебно заседание и в писмени становища по същество на спора.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От “Б. ТМ - Р.” ПАД е подадено искане до директора на ТД на НАП-С., дирекция СДО вх. № 2553-00-3468 от 27.12.2012г. за отписване като погасени по давност към 01.12.2012 г. задължения на дружеството за ДОО в размер на 9606,68 лв. по разпореждане № 202/04.05.2001 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място].

С протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция СДО (л. 20), по подаденото от оспорващия искане вх. № 2553-00-3468 от 27.12.2012г., е отказано отписване на задължения, сред които и това по разпореждане № 202/04.05.2001 г.

Отказът е обжалван по административен ред и потвърден с оспореното в настоящото производство решение № ПИ 11/ 31.01.2013г. на директора на ТД на НАП С.. Изложени са мотиви, че при обединяване и разсрочване на задълженията на “Б. ТМ - Р.” ПАД с решения на Министерския съвет на Република България № 616/ 2004г. и

№ 911/ 2006г. задълженията са новирани по смисъла на чл.107 от ЗЗД, при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. От датата на възникване на новото вземане е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими разпоредбите за погасителната давност по Д. (отм.) и ДОПК. На основание чл.141, ал.1, т.3 Д. (отм.) давността е спряла да тече за срока на разсрочването/ отсрочването на задълженията. Посочено е, че с приемане на решение № 616/2004г. - до края на 2010г., като съобразно чл.152 Д. (отм.) е неприложим 10-годишният давностен срок, а с решение № 911/2006г. настъпва последваща новация на данъчните задължения за периода 01.01.1998г. - 31. 12.2001 г., като е определен нов краен срок до 31.10.2014г. Ответния орган е приел, че към датата на постановяване на решение № 911/2006г. на МС е приложима разпоредбата на чл.171, ал.1, т.3 ДОПК, съгласно която давността спира, когато е издадено разрешение за разсрочване и отсрочване.

По делото са приети доказателствата, представени от жалбоподателя и съдържащите се в административната преписка, представени от ответника.

По делото са приети основно и допълнително заключения по допуснатата съдебно-икономическа експертиза, изготвени от вещото лице Ю. Я., които съдът кредитира като обективно и компетентно изготвени и неоспорени от страните.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства и констатациите на съдебно-икономическата експертиза, приета по делото, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Установява се, че с ревизионен акт № 429/26.04.2001 г., издаден от РУ Социално осигуряване [населено място] на [фирма] (предишно наименование на "Б. ТМ - Р." ПАД) е установено процесното публично задължение за невнесени осигурителни вноски за фонд ПКБ в размер на 9606,68 лв. На основание РА е издадено разпореждане № 202/03.05.2001 г. (л. 86), с което на дружеството е предоставен срок за доброволно плащане на установените публични задължения, в т.ч. и на сумата в размер на 9606,68 лв. Разпореждането е връчено на адресата на 14.05.2001 г.

По делото е приложено и разпореждане № 202/04.05.2001 г. от Районно управление "Социално осигуряване" [населено място] /стр. 50 по делото/, с което на осн. чл.110 от КСО на [фирма] е указано сумите по отделните раздели на ревизионен акт за начет да бъдат внесени, в т.ч.: - невнесени осигурителни вноски - главница 96 193,19 лв. и лихва 773,26 лв. или общо 96 966,45 лв.; - невнесени вноски за НЗОК - главница 8 928,52 лв. и лихва 30,53 лв. или общо 8 959,05 лв.; - невнесени вноски за ДЗПО Професионален фонд - главница 543,83 лв. и лихва 3,33 лв. или общо 547,16 лв.

Издадено е Решение № 616/26.07.2004 г. на Министерски съвет за обединяване на публични задължения, намаляване и разсрочване на общото публично задължение на "Б. ТМ-Р." ПАД на осн. чл.152 от Д. /отм./. Обединени са публичните задължения на дружеството в размер на 12 193 530 лв., от които главница в размер на 9 108 560 лв. и лихва в размер на 3 084 970 лв., в т.ч.: данъчни задължения в размер на 6 460 069 лв., от които главница в размер на 4 877 875 лв. и лихва в размер на 1 582 194 лв.; задължения към НОИ в размер на 5 733 461 лв., от които главница в размер на 4 230 685 лв. и лихва в размер на 1 502 776 лв.

Съгласно т.2 от Решение № 616 общото публично задължение посочено по-горе се намалява с начислените лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв. Така намаленото публично задължение се разсрочва за срок от 8 години по погасителен план съгласно Приложение към т.3.

Съгласно писмо изх. № 001-01-01-2144/03.08.06 г. на ТД на НАП [населено място] до АДВ (л. 616) задълженията на "Б. ТМ-Р." ПАД към ДОО и ПКБ в общ размер на 5 733 461 лв., които са обединени и разсрочени с Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС, включват и Разпореждане № 202/2001 г. за задължения към ПКБ.

На 29.12.2006 г. е издадено Решение № 911 на Министерски съвет за изменение на Решение № 616 на МС от 2004 г. за обединяване на публичните задължения, намаляване и разсрочване на общото публично задължение на "Б. ТМ-Р." ПАД. Изменението касае определянето на лихвата върху визираните в Решение № 616 публични задължения.

С разпореждане № 0418/2001/166015/22.02.2007 г. на публичен изпълнител при РД С. на АДВ (л. 850), на основание Решение № 616 от 26.07.2004 г., изменено с решение № 911/29.12.2006 г. на Министерски съвет, е прекратено събирането на публични вземания, включени в посочените решения, в т.ч. и по Разпореждане № 202/03.05.2001 г. за ПКБ: главница в размер на 9606,68 лв. и лихва в размер на 9 669,99 лв., изчислена към 14.09.2006г.

Съгласно служебна бележка изх. № 0279-000007/13.10.2010 г. от ТД "ГДО" [населено място] (л. 623) задълженията по 2 бр. Разпореждания № 202/2001 г. в размер на 44 301,87 лв. в размер на 9 606,68 лв., както и съответните лихви по тях, издадени към "Б. ТМ-Р." ПАД е разсрочено с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС.

Установява се, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки № 70-02-2908/14.06.2001г. (л. 761 от делото), във връзка с образувано изп. дело № 1095/2001 г. и искане за разсрочване на задължения в размер на 2 659 970,45 лв. от [фирма], е наложена възбрана върху недвижим имот, описан в постановлението.

С писмо вх. № РО 325/25.03.2010г. жалбоподателят е известен от ТД на НАП С., че за м. януари и м. февруари 2010г. не са внесени задълженията по погасителния план, с оглед на което и на основание чл. 183, ал. 3 от ДОПК е започнала процедура по отнемане на разрешение на разсрочване на задълженията по Решение № 911/29.12.2006 г., като сумите стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на разрешението.

С разпореждане от 28.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. - СДО е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 191/2012г. на вземания, установени с разпореждане № 202/03.05.2001 г. С протокол за опис от 27.11.2012г. по същото изпълнително дело са описани движими вещи, собственост на дружеството, върху които е насочено принудително изпълнение. С постановление за налагане на обезпечителни мерки от 14.09.2012г. по същото изпълнително дело е наложена възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството, описани подробно в акта.

С оспореното решение е потвърден протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция СДО, с който е отказано отписване на задължения, сред които и установеното за фонд ПКБ с разпореждане № 202/03.05.2001 г., като погасени поради изтекла давност.

Видно от приетите по делото основно и допълнително заключение, вещото лице е констатирало, че съгласно Решение № 616 в обединените публични задължения са включени вноски за ДОО, но не и такива в полза на НЗОК и ДЗПО. От извършената проверка в счетоводството на "Б. ТМ-Р." ПАД експертизата е установила, че няма официално подписан документ с подпис на дружеството и подпис на длъжностно лице с входящ или изходящ номер от НАП, от където да е видно точно кои

задължения на "Б. ТМ-Р." ПАД влизат в Решение № 616/26.07.2004 г. на МС и в Решение № 911/29.12.2006 г.

Въз основа на извършена проверка в счетоводството на "Б. ТМ-Р." ПАД съдебно-счетоводната експертиза е констатирила, че няма информация в дружеството за извършени плащания конкретно във връзка с Разпореждане № 202/04.05.2001 г. на НОИ Районно управление "Социално осигуряване" [населено място]. Въз основа на писмо от ТД на НАП, Дирекция "СДО" с изх. № 2544-00-675/28.03.2013 г. до ТД на НАП отдел "Обжалване", с което след извършена проверка в счетоводството на НАП отдел "Обслужване" сектор "Обработване на плащанията и задълженията" за "Б. ТМ-Р." ПАД е установено, че за ДОО по РА № 202/04.05.2001 г. на ТД на НАП С., Дирекция СДО няма постъпили суми за погасяване на задължението: Главница 9 606,68 лв., лихва: 13 639,94 лв. Вещото лице е дало заключение, съгласно което размерът на законната лихва върху задължението от 9 606,68 лв. към 28.06.2012 г. е 12 601,91 лв.

Експертизата е извършила съпоставка между номерата на разпорежданията, приложени към делото и на разпорежданията на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място], описани в служебни бележки с изх. № С-04-2583/26.08.2009 г., изх. № С-04-2071/03.07.2009 г. и изх. № С-04-2218/17.07.2009г. на ТД на НАП – [населено място], в резултат на което не е установена разлика. В посочените служебни бележки с изх. № С-04-2583/26.08.2009 г., № С-04-2071/03.07.2009 г. и № С-04-2218/17.07.2009г. на ТД на НАП – [населено място] са включени следните разпореждания на РУ „СО” [населено място]: РА № 1248/1998 г.; № 641/1999 г.; №1099/2000 г.; №1196/2000 г.; №1291/2000 г.; №1374/2000 г.; №107/2001 г.; №202/2001 г.; №259/2001 г.; №338/2001 г.; №423/2001 г.; №528/2001 г.; №590/2001 г.; №693/2001 г.; №763/2001 г.; №27/2002 г.; №78/2002 г.; №104/2002 г.; №296/2002 г.; №382/2002 г.; №458/2002 г.; №556/2002 г.; №624/2002 г.; №1/2003 г.; №57/2003 г.; №115/2003 г.; №250/2003 г.; №337/2003 г.; №412/2003 г.; №493/2003 г.; №559/2003 г.; №621/2003 г. и №667/2003 г. /общо 33 броя/. В служебните бележки е записано, че тези разпореждания са разсрочени с Решение № 911/29.12.2006 г. на Министерски съвет.

След извършените анализ, изчисления и сравнение на приложените 33 броя Разпореждания, представени по делото от „Б. ТМ - Р.” ПАД с молба от 04.11.2013 г. и тези посочени в служебните бележки от НАП, приложени по делото /стр.508-600/ експертизата е установила, че общият размер на задълженията по разпорежданията, представени от жалбоподателя е 4 824 332,12 лв., в т.ч.: за ДОО - 4 306 786,76 лв.; за НЗОК - 465 409,94 лв.; за ДЗПО - 27 079,85 лв.; за ПКБ 25 055,57 лв. В същото време общият размер на задълженията по Разпорежданията, представени от ТД на НАП е 4 923 111,96 лв., в т.ч.: за ДОО - 4 228 577,84 лв.; за НЗОК - 465 409,94 лв.; за ДЗПО - 27 079,85 лв.; за ПКБ - 202 044,33 лв. Между сумите, посочени по-горе, има разлика от 98 779,84 лв., която според вещото лице произлиза от разпореждания с номера: №1196/2000 г., №1291/2000 г., №1374/2000 г., №107/2001 г., №202/2001 г., №259/2001 г., №338/2001 г., №423/2001 г. и №528/2001 г. и се изразява в това, че в представените от жалбоподателя Разпореждания не са посочени суми за задължения по фонд „ПКБ”. Задълженията за ДОО и ПКБ по разпорежданията, представени от „Б. ТМ - Р.” ПАД са в размер общо на 4 331 842,33 лв. /4 306 786,76 лв. + 25 055,57 лв./, а по Разпореждания, представени от ТД на НАП са в размер общо на 4 430 622,17 лв. /4 228 577,84 лв. + 202 044,33 лв./. Освен това е констатирано, че част от представените

от двете страни разпореждания са с едни и същи номера, но с различни дати.

Въз основа на извършения анализ на приетите по делото доказателства, експертизата е дала заключение, че „Задължението за вноски за обществено осигуряване в размер на 9 606,68 лв. е включено в публичните задължения предмет на обединяване и разсрочване с Решение № 616/26.07.2004 г. и в публичните задължения предмет на обединяване и разсрочване с Решение № 911/29.11.2006 г.“.

Експертизата е приела, че би следвало лихвите по задълженията към ДОО и фонд ПКБ във връзка с Разпореждане № 202/04.05.2001 г. да са включени в задълженията на „Б. ТМ - Р.“, разсрочени с Р. № 616/26.07.2004 г. и Р. № 911/29.12.2006 г. От друга страна лихвите върху горепосочените задължения към 28.06.2012 г. не е описано никъде изрично в приложените по делото документи, че са включени в тях.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Видно от приложените по делото доказателства, жалбата срещу решение № ПИ-11/31.01.2013 г. е постъпила в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение № ПИ- 11/31.01.2013 г. е постановено от компетентен орган – директора на ТД на НАП – С. и в предвидената от закона форма – чл. 266, ал. 1, чл. 267, ал. 2 ДОПК.

Оспореният пред административния орган протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013г. представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Процесното публично задължение в размер на 9606,68 лв. е установено с РА № 429/26.04.2001 г., издаден на „Б. ТМ - Р.“ ПАД и е част от описаните в разпореждане № 202/03.05.2001 г. задължения.

От представените по делото писмени доказателства, в т.ч. писмо изх. № 001-01-01-2144/03.08.06 г. на ТД на НАП [населено място] до АДВ (л. 616), разпореждане № 0418/2001/166015/22.02.2007 г. на публичен изпълнител при РД С. на АДВ (л. 850) и служебна бележка изх. № 0279-000007/13.10.2010 г. от ТД "ГДО" [населено място] (л. 623), по категоричен начин се установява, че задължение за невнесени осигурителни вноски за фонд ПКБ в размер на 9606,68 лв., е разсрочено с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, изменено с Решение № 911/29.12.2006 г. До този извод е достигнала и приетата по делото съдебно-икономическа експертиза.

С Решение № 616/ 26.07.2004г. на основание чл. 152 от Д. (отм.) са обединени публичните задължения на „Б. ТМ - Р.“ ПАД общо в размер на 12193530 лева, в това число задължения към НОИ в размер на 5 733 461 лева, от които главница в размер на 4230685 лева и лихва в размер на 1 502 776 лева. Общото публично задължение е намалено с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв. Така намаленото публично задължение е разсрочено за срок от 8 години по погасителен план. В пункт 3, буква "г" от решението е предвидено, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план дължимите суми стават незабавно изискуеми.

Установява се, че т. 3, б. „а“ и б. „б“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, в това число и Погасителният план, са оспорени от дружеството и са отменени с Решение № 4193/19.04.2006 г. на Върховния административен съд (ВАС),

Петчленен състав, по адм. дело № 449/2006 г. На това основание, е прието Решение № 911/29.12.2006 г. на МС, с което се променя както т. 3, б. „а“ и б. „б“ относно лихвите, така и Погасителния план, който е неразделна част от т. 3 от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС.

Видно от горното, Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е влязло в сила в частта му относно обединяването и намаляването на задълженията, но в частта му относно разсрочването на същите не е влязло в сила - оспорено е, отменено е от ВАС и с Решение № 911/29.12.2006 г. т. 3, б. „а“ и б. „б“ са изменени и е приет друг Погасителен план. В тази връзка, настоящият състав счита, че с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС публичното задължение се обединява и намалява, а разсрочването на публичните задължения настъпва по силата на Решение № 911/29.12.2006 г.

Р. № 616/26.07.2004 г. е постановено на основание чл. 152 Д. (отм.). Съгласно чл. 152, ал. 7 Д. (отм.) решението на Министерски съвет, с което се постановява обединяване, разсрочване и отсрочване на публични задължения, подлежи на обжалване по реда на Закона за Върховния административен съд (отм.). Съгласно чл. 15, ал. 2 ЗВАС (отм.) обжалването на индивидуалния административен акт (каквото по същество е Решението на МС) пред съда спира неговото изпълнение (в обжалваната част). По изключение, изпълнението на акта би могло да бъде разпоредено от административния орган, който го е постановил, или от съда, но в административното и съдебното производство Министерски съвет и Върховния административен съд не са постановявали предварително изпълнение на Р. № 616/26.07.2004 г. Следователно изпълнението на акта е спряно до произнасянето на съда. С Решение № 4193 от 19.04.2006 г. на ВАС, петчленен състав - I колегия е отменена точка 3, б. „а“ и б. „б“ и погасителния план към нея и са дадени на МС задължителни указания относно прилагането на закона. Указанията на ВАС са изпълнени от МС с приемането на Решение на МС № 911/29.12.2006 г.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че Р. № 616/26.07.2004 г. никога не е влизало в сила в частта, с която се разсрочва погасяването на публични задължения. До произнасянето на ВАС, изпълнението на тази част от него е било спряно, а с решението на съда, разсрочването е било отменено, т.е. разсрочването на обединените публични задължения е настъпило не по-рано от 13.01.2007 г. - най-ранната възможна дата след изтичане на 14-дневния срок за обжалването на Решение на МС № 911/29.12.2006 г. (по делото няма данни кога горното Решение е връчено на заинтересованите страни). Едва от тази дата са настъпили и последиците, които законодателството обвързва с разсрочването на публични задължения - влизане в сила на погасителен план, промяна в изискуемостта на вземанията и спиране на погасителната давност. Правните последици на неизпълнението на Погасителния план се уреждат както в т. 3, б. „в“ от Решение № 616 на МС, която е влязла в сила още през 2004 г., така и от разпоредбите на чл. 147, ал. 4 Д. (отм.) и на чл.183, ал. 4 ДОПК, т.е. незабавната изискуемост на задълженията настъпва по силата на закона, при наличието на отрицателна предпоставка – неплащане на две вноски.

От приетите по делото доказателства, в това число - от заключението на

допуснатата експертиза и от приетите писмени доказателства, се установява, че „Б. ТМ – Р.“ ПАД е изпаднало в забава и не е заплатило в пълен размер и в установените срокове месечните вноски за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември, октомври и ноември 2009 г., съгласно Погасителния план, приет с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС. Съгласно т. 3, б. „г“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване. Видно от приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са заплатени в сроковете съгласно Погасителния план. Вноската в размер на 60 500 лв., която е следвало да бъде заплатена в срок до 31.01.2009 г., е заплатена частично на 27.02.2009 г. и частично на 24.03.2009 г., а вноската в размер на 60 500 лв., дължима до края на м. февруари 2009 г., е заплатена на 24.03.2009 г. Тоест, към 01.03.2009 г. вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са изпълнени съгласно Погасителния план, от което може да бъде направен извод, че действието на Решенията на МС е прекратено, считано от 01.03.2009 г. Вноската за м. март 2009 г. е заплатена частично на 29.04.2009 г. и частично на 03.06.2009 г. Вноската за м. април 2009 г. е заплатена частично на 03.06.2009 г. и частично на 26.09.2009 г., а вноската за м. май - частично на 26.06.2009 г., на 20.10.2009 г. и на 26.10.2009 г. Поради това, следва да се приеме, че действието на Решенията на МС, респ. на разсрочването е прекратено към 01.06.2009 г., към която дата не са били погасени нито изцяло, нито частично, две поредни месечни вноски за задължения към НОИ по Погасителния план, а именно - месечните вноски за м. април и за м. май 2009 г. Следователно, към 01.06.2009 г. разсрочените публични задължения са били изискуеми по силата на закона.

Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е издадено на основание чл. 152 от Д. (отм.), който се намира в раздел II на Глава XIV от Д., предвиждащ особени случаи на разсрочване и отсрочване, а не типичните такива, уредени в раздел I на същата глава. Поради това настоящият съдебен състав приема за неприложими в случая текстове от раздел I на Глава XIV от Д. относно разсрочването и отсрочването на отделни публични задължения от съответните компетентни органи, на които се позовава жалбоподателят.

В случая с решенията на МС на първо място публичните вземания са обединени и едва след това, така възникналото обединено вземане е разсрочено. Изрично в т. 3 на това решение се сочи, че общото публично задължение по т. 1 се намалява с начислените лихви по данъчни задължение. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 152, ал. 3 от Д., съгласно която М. съвет има право да намали, разсрочи и/или отсрочи общото публично задължение по ал. 1, както и лихвите занапред

При това положение, съдът счита, че в случая с направеното обединяване е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД, при което старите задължения са се погасили и е възникнало едно ново задължение. Този извод не се отрича от обстоятелството, че обединените публични вземания в погасителния план са посочени по видове – това посочване има

технически характер и се налага от обстоятелството, че различните публични вземания – за Д., ДДС, корпоративни данъци по ЗКПО, задължения по ЗМДТ - не постъпват в едни и същи бюджетни сметки. Именно защото е налице едно ново вземане, обединяващо всички досегашни вземания, е предвиденото в чл. 140, ал. 2 от Д., че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 и 153. В същото време, така обединеното ново публично задължение е разсрочено, като от датата на падежите на погасителните вноски, определени с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, изменено с Р. № 911/29.12.2006 г., съответно от неизпълнението им в срок, започва да тече погасителната давност за съответното задължение.

По делото е безспорно установено, че до м.04.2009 г. дружеството е изпълнявало редовно погасителния си план. След това е изпаднало в забава, като месечната вноска за м. април 2009 г. е била заплатена на части, от м. юни, до м. октомври, 2009 г., а вноските за месеците май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември 2009 г. и м. януари, 2010 г. не са платени. При това положение, следва да намери приложение нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК при изчисляването на погасителната давност, като дори без да се изследва наличието на основания за спиране и прекъсване на давността и до датата на настоящото решение не е изтекла 5-годишната давност.

Неоснователни са изложените в жалбата доводи, че след спиране на плащанията от страна на дружеството, Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, изменено с Р. № 911/29.12.2006 г., са загубили действието си и всъщност остават задълженията по всички предходни изпълнителни основания. С извършеното обединяване на задълженията е възникнало едно общо задължение, което вече е разсрочено и съответно неговото изпълнение не може да се иска преди падежа на съответната вноска. При неизпълнението на две месечни вноски, съобразно т. 3, б. „г” от Р. № 616/26.07.2004 г. и чл. 147, ал. 4, изр. 2 от Д., съответно дължимите суми стават изцяло и предсрочно изискуеми, но това не означава, че решенията изгубват действието си с обратна сила. Подобно тълкуване би дало право на неизправния длъжник да черпи права от незаконосъобразното си поведение и веднъж получил разрешение за обединяване и разсрочване на публичните си задължения с факта на неизпълнението да постигне погасяване по давност на задълженията си.

В закона (чл. 147, ал. 4, изр. II от Д.) са посочени правните последици от неизпълнението на погасителния план, като това е възникналата незабавна изискуемост на вземането. Доколкото тази изискуемост възниква по силата на закона, при наличието на законовите предпоставки (неплащане на две вноски), то и последиците са уредени именно в закона, включително и заплащането на законната лихва, считано от датата на даденото разрешение, а не както се претендира съобразно решенията на МС и това не е довод, че действието на тези решения е прекратено.

Доколкото Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е издадено именно на основание чл. 152 от Д. и отчитайки именно новирането на задължението, посредством неговото обединяване и даденото разрешение за разсрочване, законът е предвидил неприложимостта на абсолютната давност в тези случаи.

След като, в полза на задължения субект е предвидена облекчена процедура за погасяване на задълженията му чрез тяхното обединяване и разсрочване, е недопустимо за този период да текат давностните срокове и вземането да се погаси по давност. В този смисъл и самото дружество не е имало съмнение, че за него съществува едно единствено задължение – обединеното с Р. № 616/26.07.2004 г., тъй като с писмо от 20.01.2010 г., както се сочи в жалбата, дружеството е поискало ново разсрочване на съществуващото си задължение.

Съдът не споделя становището на оспорващия, че института на новацията касае само частните задължения и не намира приложение за публичните такива. В закона (ЗЗД) липсва конкретизиране, че същият касае само частните и не се отнася за публичните задължения. В същото време, е безспорно, че държавата макар и публично-правен субект, може да влиза в частно-правни взаимоотношения. Разпоредбата на чл. 107 от ЗЗД предвижда, че задължението се подновява, когато се замени с друго по съглашение с кредитора. Видно е, че за да е налице новация следва да има съществуващо задължение (без значение дали е публично или частно), като по съгласие на кредитора и длъжника същото се заменя с ново. В конкретния случай новацията не е извършена с разсрочването на задължението, а с направеното преди това обединяване на всички задължения в едно и едва след това полученото ново задължение е разсрочено.

При извършеното обединяване на публичните задължения на жалбоподателя е налице както съгласие на длъжника (производството е започнало по искане на дружеството) така и съгласието на кредитора, като всички съществуващи до този момент задължения с вече настъпил падеж са обединени в едно ново задължение, на което изпълнението е разсрочено във времето. В случая това обединяване е изцяло в полза на длъжника, тъй като освен че заменя множество вземания с настъпил падеж и изискуеми, с едно вземане, чието изпълнение е разсрочено във времето, длъжникът получава и намаление на изтеклите до този момент лихви, поради което липсва каквато и да е правна логика да се приеме, че не е налице новация и че междувременно е изтекла давността за съществуващите преди обединяването вземания.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е извършено новиране на публични задължения на дружеството, в т.ч. и на процесното, чрез обединяването им в едно публично задължение с Р. № 616/26.07.2004 г., като след това с настъпването на падежа на всяка вноска и нейното неизпълнение започва да тече погасителна давност, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Доколкото дружеството не изпълнява погасителния план от 2009 г., от 01.01.2010 г. е започнала да тече погасителната давност за цялото вземане, което предвид неплащането на повече от две вноски е станало изцяло изискуемо, поради което и към настоящия момент не е изтекла предвидената в закона давност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 810 лв., определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на “Б. ТМ - Р.” ПАД, ЕИК[ЕИК], срещу решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ на ТД на НАП С. да бъде отписано поради изтекла погасителна давност публично задължение по разпореждане № 202/03.05.2001 г., в размер на 9 606,68 лв., заедно с начислените върху задължението лихви.

ОСЪЖДА “Б. ТМ - Р.” ПАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 810 лв. (осемстотин и десет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: